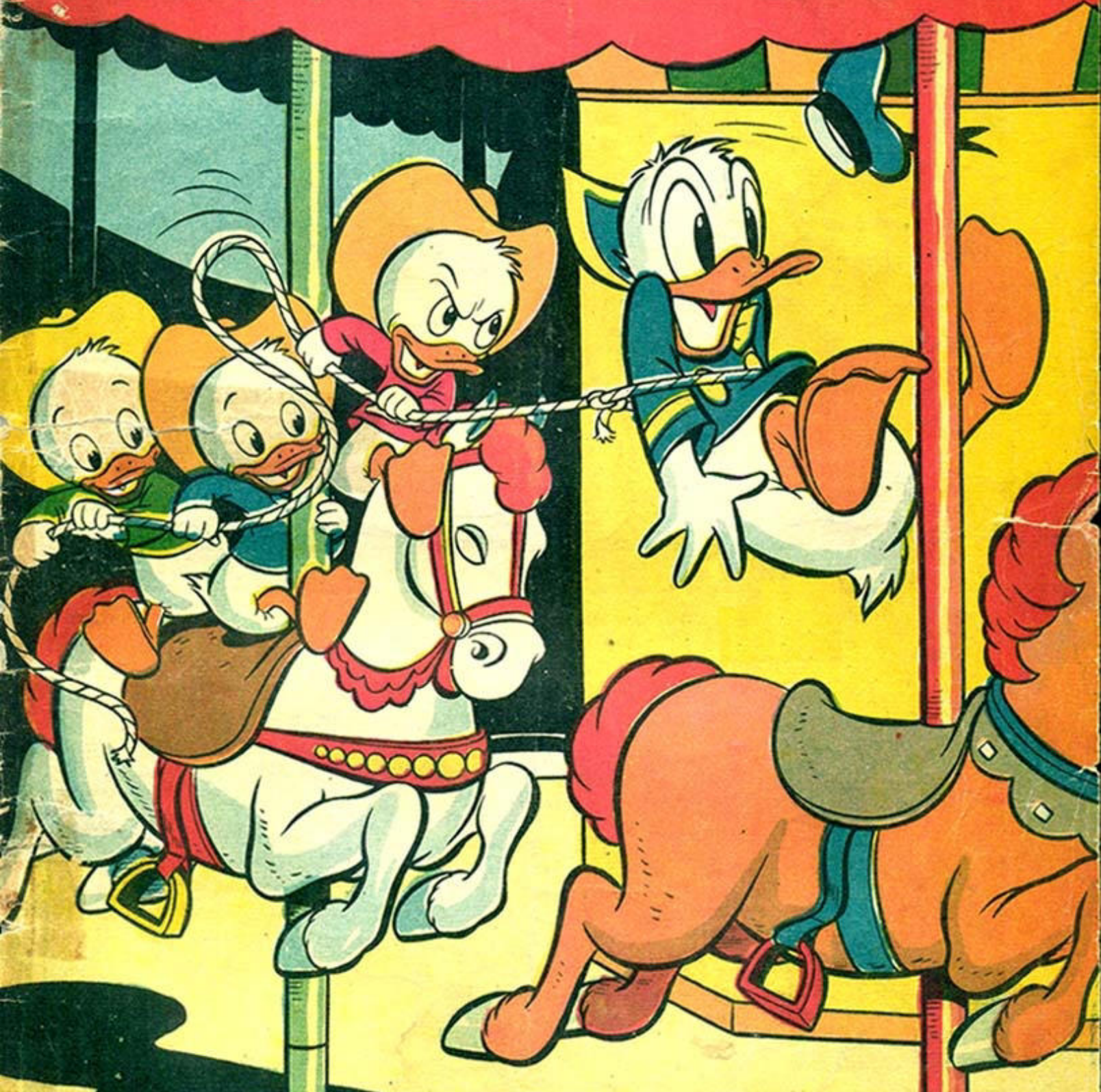

ΤΟΥΡΟΛΙ ΝΤΙΣΝΕΪ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΡΑΧ 3.000

1. ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ
 2. ΜΠΑΚΗΣ Ο ΛΕΒΕΝΤΗΣ
 3. Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΜΙΝΗΣ
- και άλλες κωμωδίες

№ 12

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Ο ΓΟΥΩΛΤ ΝΤΙΣΝΕΪ

ο δημιουργός του

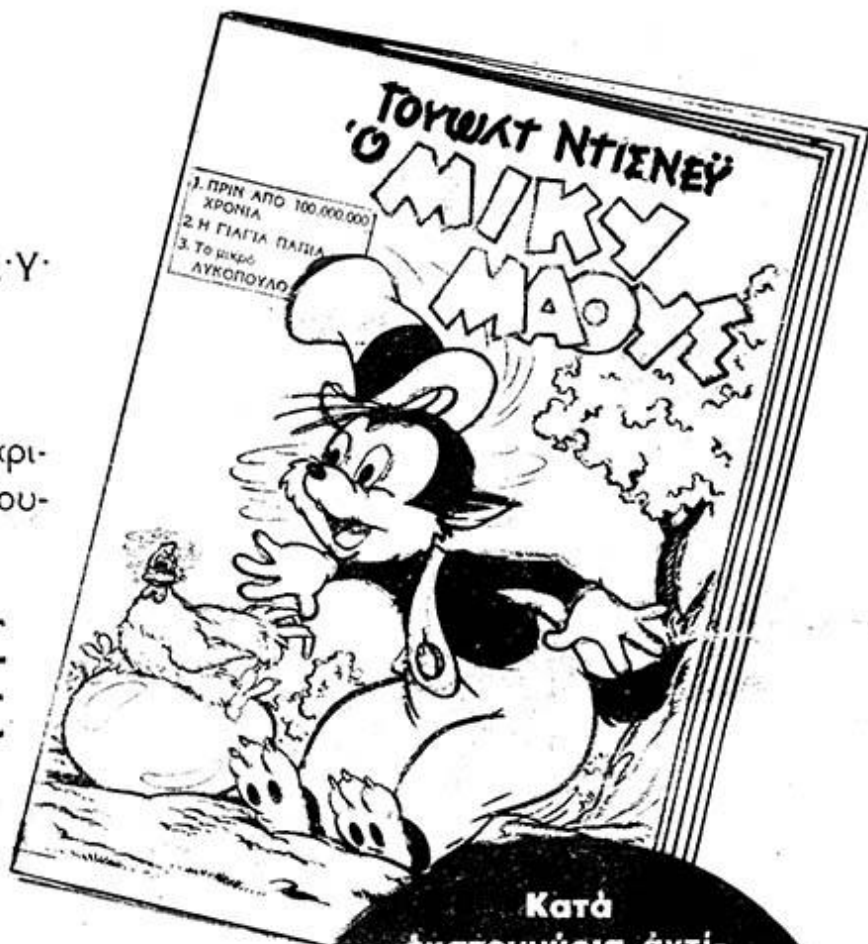
ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

και των άλλων σπαρταριστών ήρώων θα σας παρουσιάσει τις

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

1. ΠΡΙΝ ΑΠΟ 1.000.000 ΧΡΟΝΙΑ
2. Η ΓΙΑΓΙΑ ΠΑΠΙΑ
3. Το μικρό ΛΥΚΟΠΟΥΛΟ

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ
ΣΕΛΙΔΕΣ 28 — ΔΡΑΧ. 3.000

Κατά
έκατομμύρια αντί-
τυπα κυκλοφορούν σ'
όλο τον κόσμο και διαβά-
ζονται με ιδιαίτερη εύχαρί-
στηση από μικρούς και μεγά-
λους, οι πρωτότυπες και χιου-
μοριστικές αυτές δημιουρ-
γίες του ΓΟΥΩΛΤ ΝΤΙΣ-
ΝΕΥ και των άλλων
κινηματογραφικών
παραγωγών.

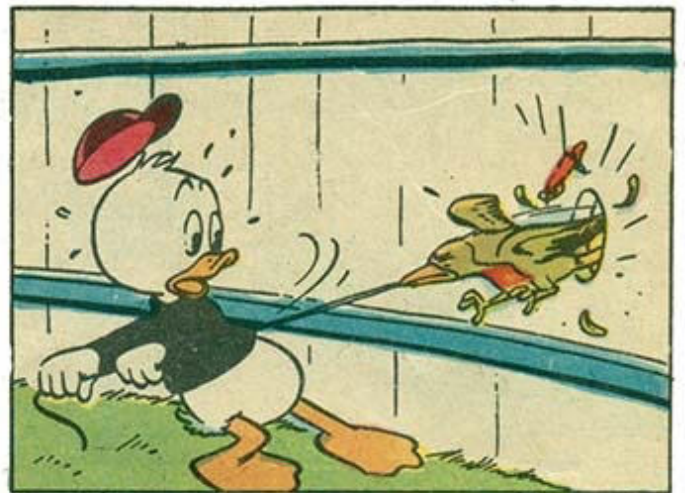
Copyright, 1954, by Walt Disney Productions
Έκδοτης διά την Ελλάδα: Μ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗΣ και Σια, Μιλιτιάδου 7· Αθήναι
(Έκτυπονται εις τό Λιθογραφείον Μ. Πεχλιβανίδη και Σια, Μιλιτιάδου 7· Αθήναι,
Κεντρική Πώλησις: «ΑΤΛΑΝΤΙΣ» Έμπορική Πεχλιβανίδη ά.έ., δδός Κοραή 8
Τηλέφωνα: 31.624 - 22.846

Ο Γουόλτ Ντίονεϋ
ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ
ΤΟΝ
**ΝΤΟΝΑΛΤ
ΝΤΑΚ**
ΣΤΟ ΕΡΓΟ
Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

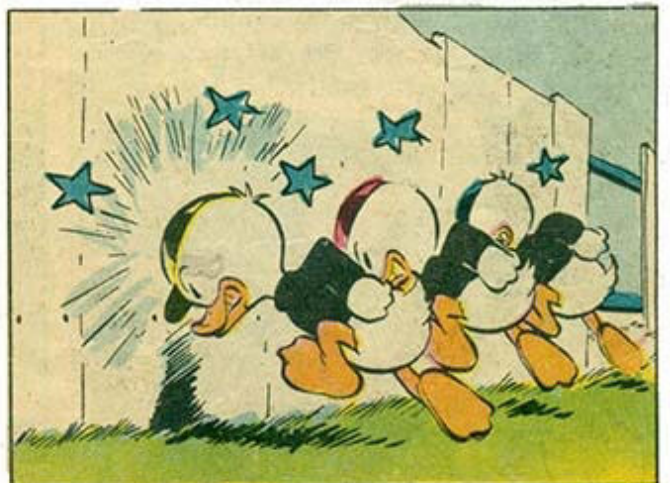

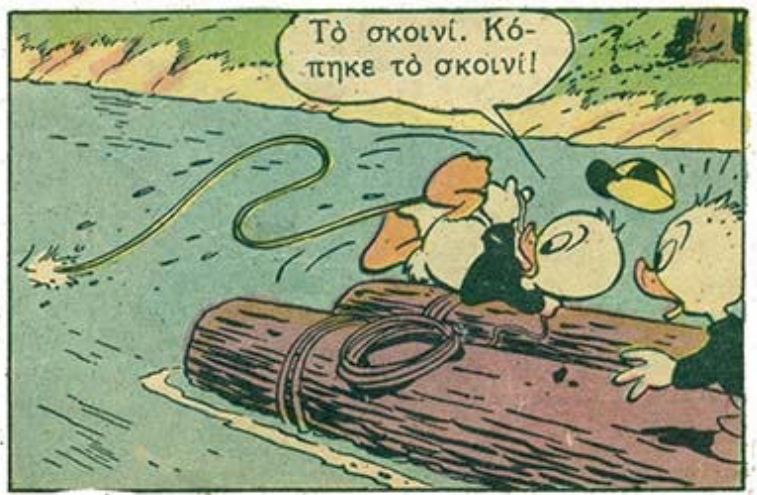

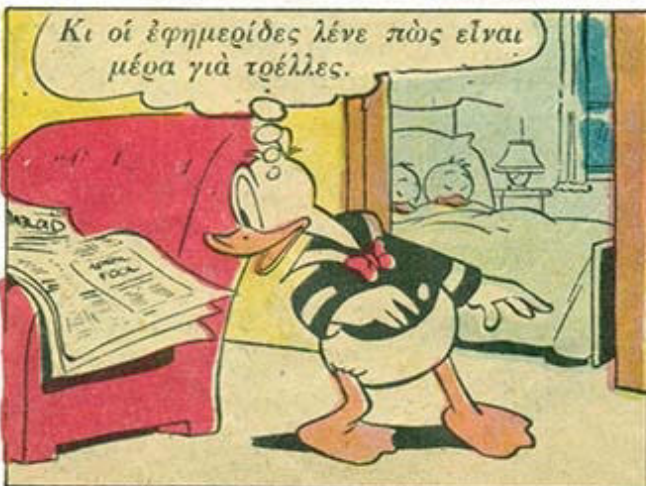
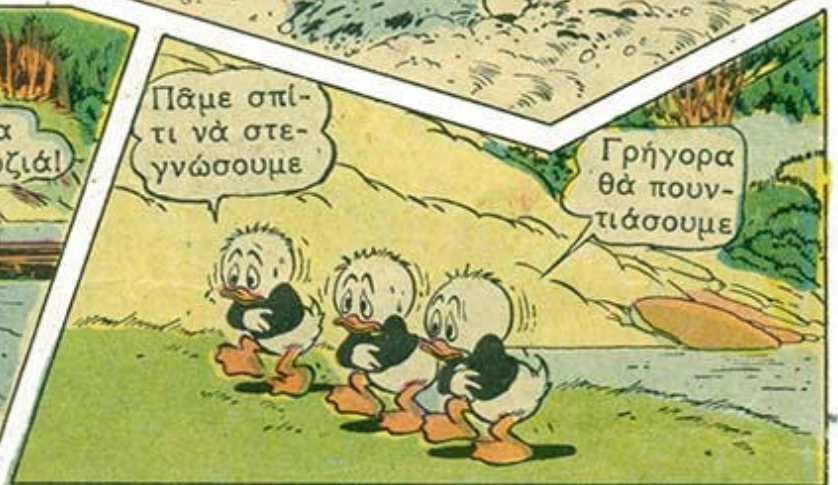
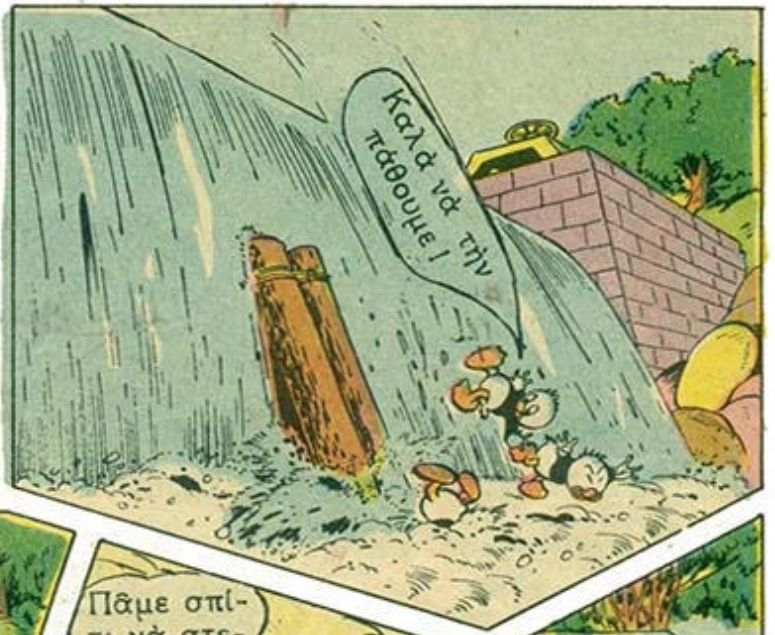

Ο ΜΠΑΚΗΣ Ο ΛΕΒΕΝΤΗΣ κου Τουώλτ Ντζίουεϊ

Ποιος χτυπάει την πόρτα ;
Ποιος, στην εύχη, είναι ;

Κάτι τρέχει,
φαίνεται !
Πάω νά δω !

Μπά, ή κυρία Τερμίτη !
Τί σ'ας
συμβαίνει :

"Αχ,
Μπάκη !
'Ο άντρας
μου έφυγε !

"Έφυγε ; Γιατί ;
Ποθ
πήγε :

Δέν ξέρω ! Πήγε
στο δάσος, πρίν
άπό δυό μέρες...

Νά κόψη ξύλα .. Και άπό
τότε κανείς δέν τόν είδε...
Ού... ού ου !

Πάμε άμέσως !
'Εσείς μείνετε
μέ τόν
'Ιούλιο !

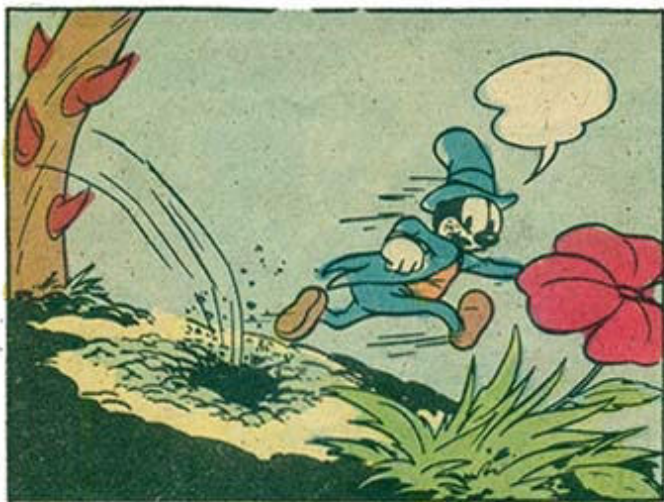
Σ'ας εύχαριστώ πολύ.
Τί καλά παιδιά
πού είσαστε !

Τί θα έλεγες ν'
άρχισωμε τό ψάξιμο
κοντά σ' εκείνη τήν
κομμένη σημάδα :

Λαμπρή
Ιδέα !

Γειά σας, παιδιά! Ποῖος καλὸς ἀέρας σας ἔφερε; Τί λέγατε; Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω, ἔ;

Γιατί σ' έπιασαν, Τερμίτη;

Ξέρετε, αυτοί οί φονιάδες με φοβούνται!

Φοβήθηκα μήπως βγώ και είπω στον κόσμο όσα είδαν τα μάτια μου! Τά κόκκαλα από τά θυματά τους... τά λάφυρα...

Έγω πάω μπροστά, νά έξετάσω... Έσείς περιμένετε κάτω!

Κρυφτήτε γρήγορα... Έρχονται οί έχθροί μας!

Μάννα μου! Φοβάμαι!

Ήσυχασε! Έχω κάποιο σχέδιο! Ακολουθήστε με!

Πολύ άτυχη μέρα, σήμερα!

Ναί, σύντροφε! Δεν πιάσαμε τίποτε!

Αν έξακολουθήση αυτή ή άτυχία, τί θ' άπογίνουμε;

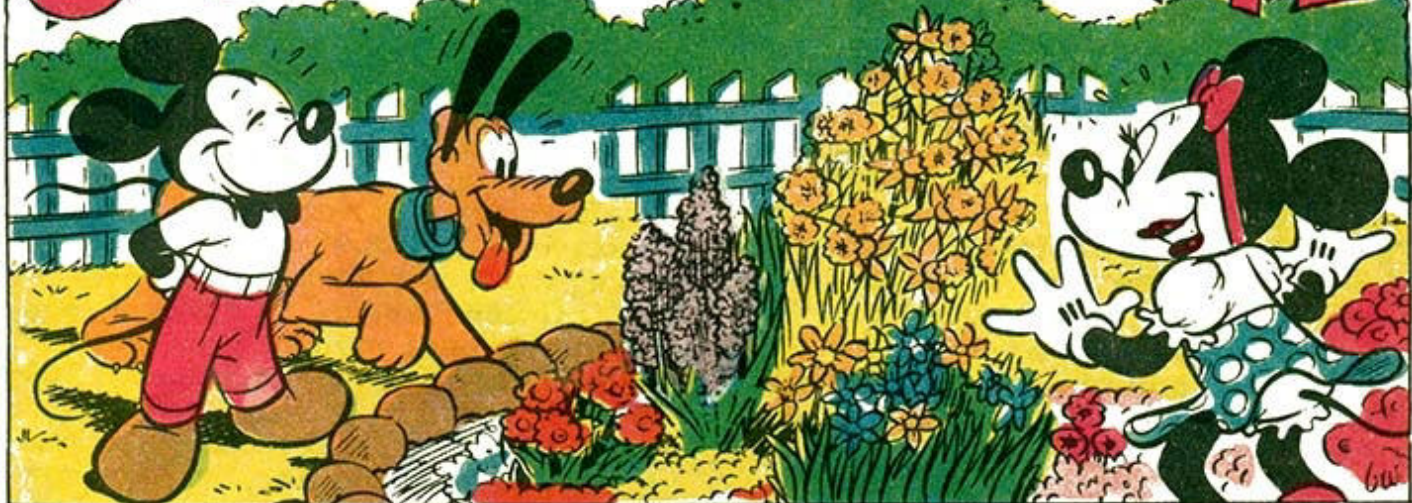
Μοφ φαίνεται πώς θά χρειαστή νά δουλέψουμε σαν τίμιοι άνθρωποι!

Νά πάρη ή όργη! Τό δωμάτιό μας είναι πίσσα σκοτάδι... Ποθ είναι αυτός ό τεμπέλης ό Φωτάκης, ή πυγολαμπίδα μας;

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΜΙΝΗΣ

«Κοίτα Μίκυ. Ούτε ένα από τὰ λουλούδια πού φύτεψα δέν έπιασε. Φαίνεται πώς σάπισαν οί σπόροι».

Ή καημένη ή Μίνη, έρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στόν έρημο κήπο της, πριν νά φύγει για τής θείας-Ματθίλδης, όπου έσκόλεψε νά μείνη δυό-τρεις εβδομάδες.

«Μη στενοχωριέσαι! Μη χαλάς τήν καρδιά σου για τὰ λουλούδια» τής έλεγε ό Μίκυ, πού τή συνόδεψε στο αυτοκίνητο, καθώς τήν έβλεπε άπαρηγόρητη. «Σε βεβαιώνω, όταν θα γυρίσης ό κήπος σου θα είναι γεμάτος λουλούδια. Σου τό υπόσχομαι»

Καθώς έστριβαν τό δρόμο είδαν τόν Πλούτο, τό σκύλο, νά τρέχει κοντά τους. Έκοψαν λίγο τήν ταχύτητα και κείνος πήδησε στ' αυτοκίνητο.

«Έξυπνο ζώο. Με κοιτάζει σά νά καταλαβαίνει τόν πόνο μου!» Ή Μίνη είχε αρχίσει νά ξαναβρίσκει τό κέφι της.

Έφτασαν στο σταθμό. Ή Μίνη μπήκε στο τραίνο! «Καλή αντίαμωση, Μίκυ. Ίαί σύ, Πλούτο, νά είσαι φρόνιμος και καλός όσο θα λείπω», τούς είπε ή Μίνη αποχαιρετώντας τους.

«Πίσω, για τό σπίτι, Πλούτο» του είπε ό Μίκυ χαϊδεύοντάς τον. «Θά λείψη ή Μίνη, μα με τίς δουλειές θα περάση γρήγορα ό καιρός». Κι' ό Πλούτο κουνούσε τό κεφάλι κι' έπαιζε τ' αυτιά σά νά καταλάβαινε.

«Θ' αρχίσουμε από τόν κήπο. Θα ξε-

θάψουμε μερικούς σπόρους νά ίδουμε τι γίνεται».

Καθώς ό Μίκυ έσκαβε, ό Πλούτο έχωνε τή μουσούδα του και μύριζε. Ήταν πραγματικά ένθουσιασμένος, όταν ξέθαψαν μερικούς σπόρους και είδαν πώς δέν είχαν χαλάσει. Έμοιαζαν σά βώλοι και ό Πλούτος έτοιμάστηκε ν' αρχίση νά παίξει

«Είναι έν τάξει» είπε ό Μίκυ και τούς ξανάχωσε πάλι στη γή. «Αν ήσουνα προσεχτικός κι' αντί για κόκκαλα φύτευες σπόρους, θα είχες έναν όμορφο κήπο Πλούτο» του είπε ό Μίκυ.

Ό Πλούτο καθότανε στα πσινά του πόδια με τὰ αυτιά ριγμένα και τό πρόσωπο μελαγχολικό και κοιτάζε τό Μίκυ πού δούλευε. Ύστερα τόν άκολούθησε όταν γύριζε στο σπίτι.

«Όσο θα λείπη ή Μίνη, έχω αρκετόν καιρό νά μπογιατίσω τό σπίτι» σκέφτηκε ό Μίκυ. Ό Πλούτο τάχασε. Τό βάψιμο ήταν δουλειά κι αυτός ήθελε παιχνίδια. Όμως ό Μίκυ μιλούσε σοβαρά.

Τήν άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ό Μίκυ φόρεσε τὰ παλιά του ρούχα, έβαλε σε παράταξη τίς βούρτσες και άρχισε... Ό Πλούτο ήρθε για λίγο νά ιδή τι γίνεται. Ή μυρουδιά τής μπογιιάς δέν του άρεσε καθόλου, νι' αυτό θεώρησε καλό νά τό στρίψει. Έπειτα είχε κάτι άλλο στο μυαλό του.

Ό Μίκυ παραξενεύτηκε πού ό Πλούτο χανότανε τόσες μέρες. Μά ήταν τόσο ά-

πασχολημένος με το βάψιμο, και δέν πήγε να ιδῆ τί κάνει.

Κάποτε τελείωσε το βάψιμο. «'Επί τέλους. Τά κατάφερα. Καί σήμερα ἔρχεται κι ἡ Μίνη,» φώναξε ἐνθουσιασμένος. Ξαφνικά τοῦ ἤρθε μιὰ σκέψη: «Πῶ, πῶ... δέν πῆγα νά ιδῶ τί γίνονται τά λουλούδια της»

Ἄ Μίκυ σφύριξε στόν Πλοῦτο, πού ἤρθε ἀμέσως καί πήδησε στ' αὐτοκίνητο...

Ἄσταν ἔφθασαν στόν κήπο τῆς Μίνης, δέν βρῆκε οὔτε ἓνα λουλούδι οὔτε ἓνα φύλλο πράσινο. «Καί ἐγώ τῆς ὑποσχέθηκα πῶς θά βρῆ λουλούδια... Τί θά τῆς πῶ ὅταν ἔρθῃ; Γιατί νά τῆς τὸ ὑποσχεθῶ; Καί τὸ τραῖνο της φθάνει ἀπόψε...» Ἄσταν ἄκαμνος ὁ Μίκυ ἦταν ἀπελπισμένος: «Τί νά κάνω; Τί νά κάνω;»

Ξαφνικά τοῦ κατέβηκε μιὰ φωτεινὴ ιδέα... Τρέχει γρήγορα καί παίρνει στό τηλέφωνο τὸν ἀνθοπώλη: «Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ... Ἐλάτε ἀμέσως νά φυτέψετε μερικά ἀνοξιότικα λουλούδια στόν κήπο τῆς Μίνης. Νόμισα πῶς θά φύτεψαν τ' ἄλλα μὰ τὰ ξέχασα καί ξεράθηκαν ὅλα...»

Ἄσταν Μίκυ δέν ἤξερε τί ἔλεγε ἀπὸ τὴ στενοχώρια του. Ἄσταν ὁ ἀνθοπώλης τὸν καθησύχασε: «Ἄσταν ἔννοια σας καί ἡ Μίνη θά εὐχαριστηθῆ...»

Καί πραγματικά ἡ Μίνη ἔτριβε τὰ μάτια της... «Μὰ ἐγώ δέν εἶχα φυτέψει ὑάκινθους, οὔτε νάρκισσους, οὔτε κρόκους...» Κοίταζε καί ξανακοίταζε τὸν κήπο της,

μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό: «Ἄσταν ἐγώ φύτεψα μόνο τουλίπες. Πῶς ξεφύτρωσαν ὅλα αὐτά;» ἔλεγε καί ξανάλεγε.

«Νά... μμμ...» εἶπε μασώντας τὰ λόγια του ὁ Μίκυ. «Κοίταξα μερικοὺς σπόρους καί τοὺς βρῆκα ἐν τάξει... Ἄσταν τὰ λουλούδια δὲ φύτεψαν. Δέν ξέρω γιατί. Γι' αὐτὸ παράγγειλα καί φύτεψαν ἄλλα.»

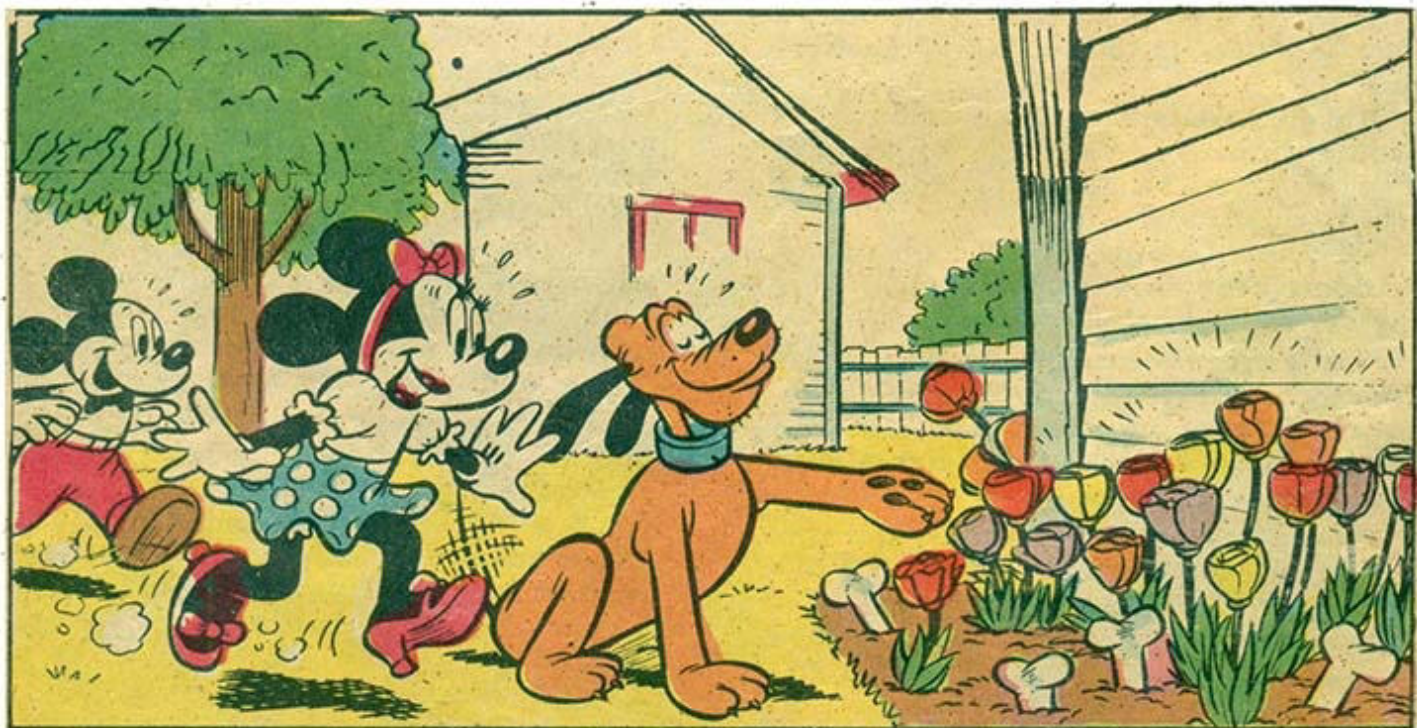
«Ἄσταν Μίκυ, δέν ἔκανες καθόλου καλά... Μὰ τί ἔχει ὁ Πλοῦτο... Ἄσταν σκύλος πηδοῦσε καί γρύλιζε προσπαθώντας κάτι νά τοὺς ἐξηγήσῃ.»

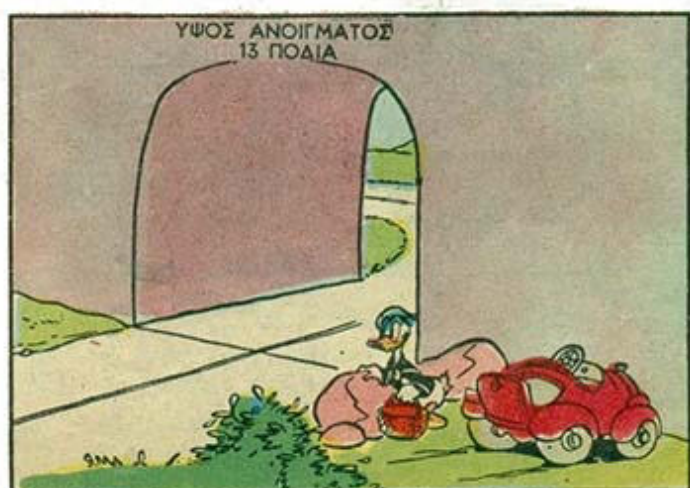
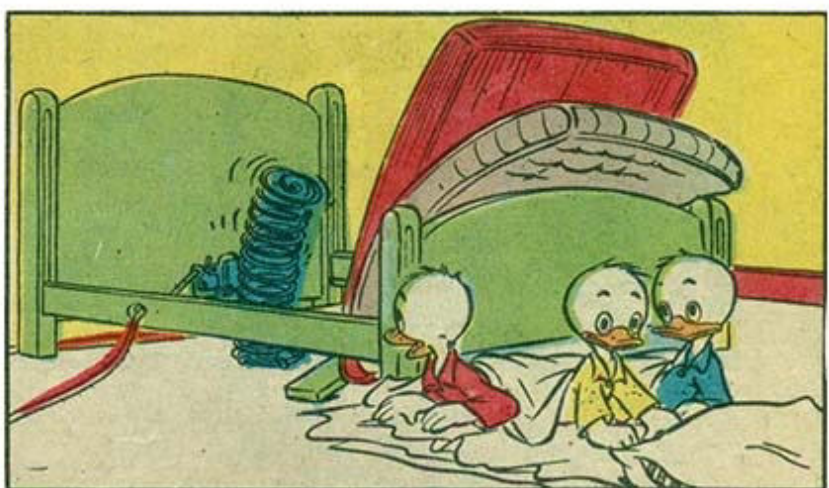
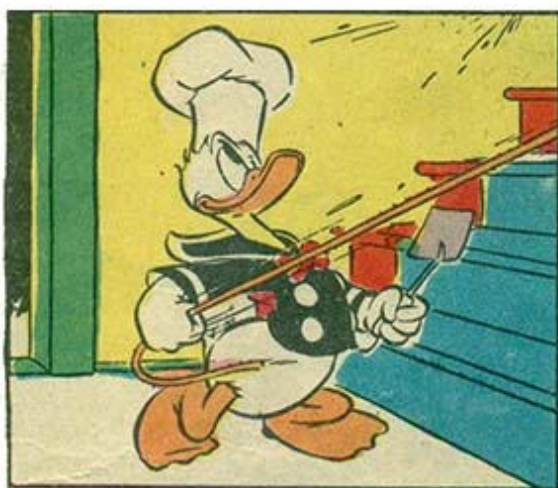
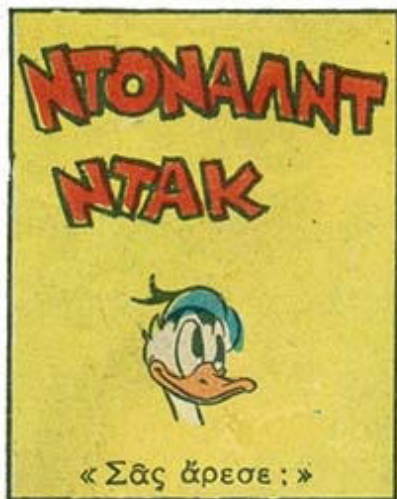
«Ἄσταν εὐτυχισμένος ὅσο καί μεῖς, πού γύρισες» ἐξηγήσε ὁ Μίκυ. «Πλοῦτο, θές νά δείξῃς τίποτε στή Μίνη;»

Ἄσταν Πλοῦτο ἄρχισε νά προχωρῆ κουνώντας τὴν οὐρά του καί γυρίζοντας νά βεβαιωθῆ πῶς τὸν ἀκολουθοῦσαν... Τοὺς ὀδήγησε πίσω ἀπὸ τὸ γκαράζ, στό μέρος πού ἔβαζε τὰ καλύτερά του κόκκαλα. Ἄσταν ἐκεῖ στάθηκε μὲ ὑπερηφάνεια...

«Τουλίπες. Οἱ τουλίπες μου», φώναξε ἡ Μίνη. «Μὰ πῶς ἤρθαν ἐδῶ;» Ἄσταν Μίκυ, δέν πίστευε στὰ μάτια του. Ἄσταν τὸ τόπος ἦταν γεμάτος ἀπὸ θαυμάσιες τουλίπες!

«Ἄσταν φαίνεται πῶς ὁ Πλοῦτο ξέθαψε τοὺς σπόρους καί τοὺς φύτεψε ἐδῶ πού θάβει τὰ κόκκαλά του, γιὰ νά εἶναι βέβαιος πῶς θά πιάσουν. Καλὲ κι ἔξυπνε, Πλοῦτο» τοῦ ἔλεγε ἡ Μίνη, γελώντας, καθὼς τὸ σκυλί πηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά του. «Ἄσταν ἡ καλύτερη ὑποδοχὴ πού μου ἔγινε ποτέ.»

Ο ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΟΣ ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

1. Ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς και τὰ παιδιά τοῦ ξυλοκόπου, πού ζοῦσαν μόνα τους στὸ δάσος, ἤθελαν νὰ κάνουν ἕνα γιορτάσιμο τραπέζι, «Μὰ δὲν ἔχομε ἀρκετὰ φαγώσιμα», εἶπε ἡ Μαίρη.

2. «Ἐξω ἔπεφτε χιόνι, ἀλλὰ μέσα στὴν καλύβα ἦταν ζεστὰ κι εὐχάριστα. «Ἴσως ὁ καινούριος χρόνος νὰ εἶναι τυχερός», ἔλεγε ἡ Μαίρη. «Κάποιος χτυπᾶ στὴν πόρτα!» εἶπε ξαφνικά ὁ Ἀλβέρτος.

3. Ἄνοιξαν τὴν πόρτα καὶ εἶδαν ἕναν ὁδοιπόρο τυλιγμένο μὲ μιὰ μεγάλη κάπα. «Μπορῶ νὰ μπῶ μέσα λίγο γιὰ νὰ ζεσταθῶ ;» ρώτησε. «Μάλιστα, καλῶς ὥρισε», εἶπε ἡ Μαίρη.

4. Καθὼς ὁ ξένος πλησίαζε στὴ φωτιά, ἡ Μαίρη τοῦ σέρβιρε λίγη ζεστὴ σούπα. «Πρέπει νὰ τιμῆσετε τὸ πρωτοχρονιάτικο τραπέζι μας», τοῦ εἶπε. «Εὐχαριστῶ», ἀπήντησε ὁ ἐπισκέπτης.

‘Ο ξένος κρατώντας τή σούπα,
εὐχαριστεῖ τὰ καλὰ παιδιά.

5. Κάθισαν, λοιπόν, ὅλοι στὸ τραπέζι καὶ κουβέντιαζαν τρώγοντας. «Εἶστε τόσο φτωχοί, κι ὁμως μὲ καλέσατε στὸ τραπέζι σας», εἶπε ὁ ξένος. «Εἶσατε πολὺ εὐγενικοί».

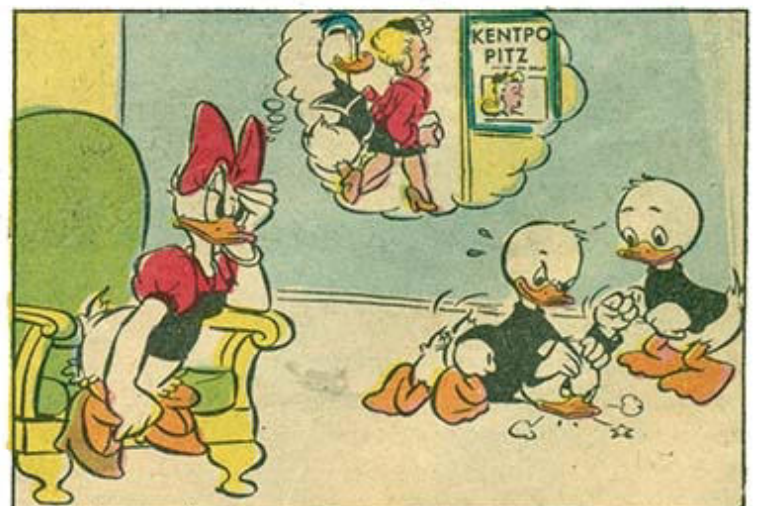
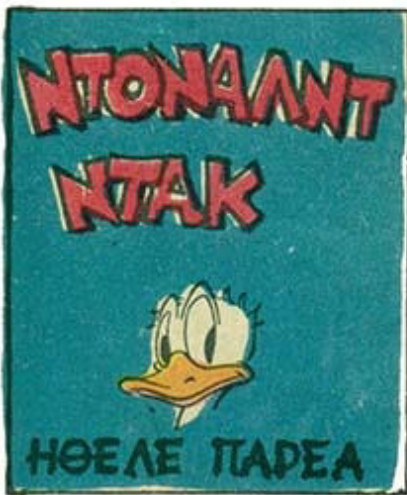
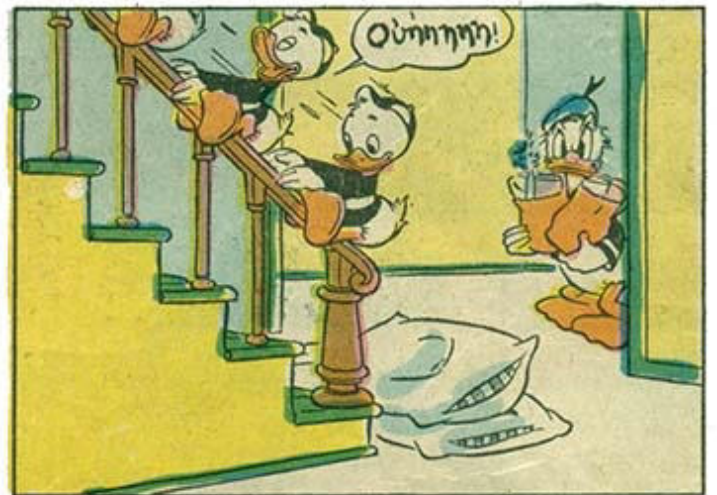
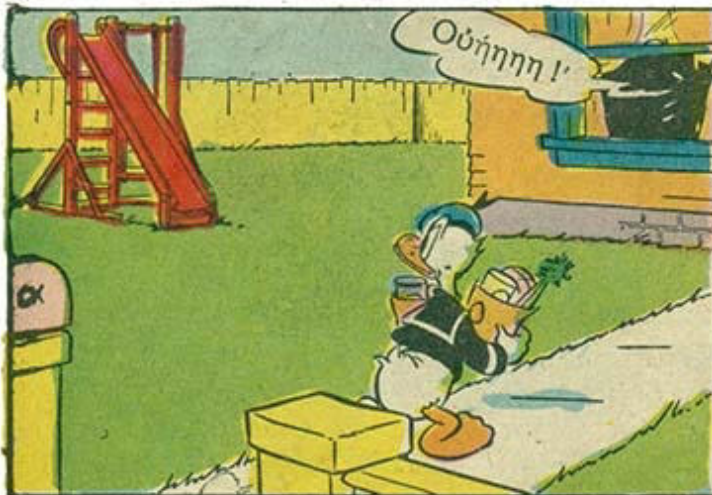
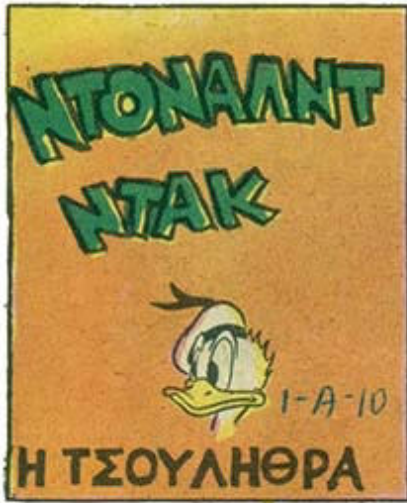
6. Ὁ Ἀλβέρτος γέλασε δταν ἄκουσε τὸν ξένο νὰ τοὺς λήη εὐγενικούς ἐπειδὴ τοῦ ἔδωσαν ἕνα πιάτο σούπα, κι ἐκεῖνος ἔβγαλε ἀπότομα τὴν κάπα του. «Ὁ Βασιλιάς!» εἶπε ξαφνιασμένος ὁ Ἀλβέρτος.

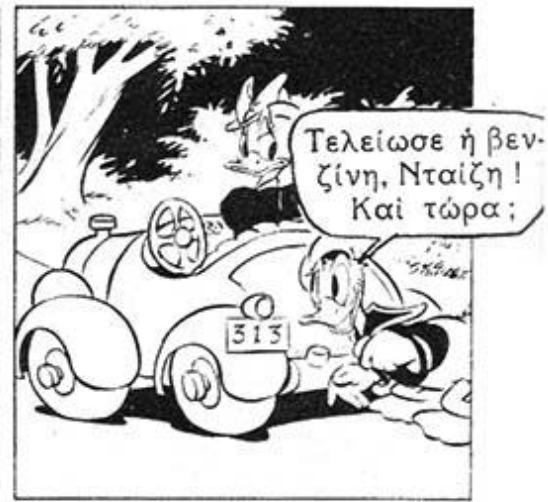

7. «Μάλιστα, εἶμαι ὁ Βασιλιάς σας. Ἦθελα νὰ δῶ ποιοὶ εἶναι οἱ πιὸ εὐγενικοί ὑπήκοοί μου», εἶπε ὁ ξένος. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ φάνηκε στὸ δρόμο ἕνα ὄμορφο ἀμάξι. «Ἐλάτε στὸ παλάτι μου», εἶπε.

8. Καὶ τὰ παιδιά, καταγοητευμένα, βρέθηκαν σὲ λίγο καθισμένα σ' ἕνα πολὺ διαφορετικὸ τραπέζι. «Αὐτό, μάλιστα, εἶναι πρωτοχρονιάτικο τραπέζι», εἶπε ὁ Ἀλβέρτος. «Ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο τραπέζι μου μαζί σας», εἶπε ὁ Βασιλιάς.

Τά ανήψια
του Ντόναλντ

Ντόναλντ Ντάκ

Πλούτο
ο σκύλος

Μίκυ
Μάους

Τζόκος
ο πιθηκός

Ο Λύκος

Αγαπητοί μας φίλοι,
Γκούτ μόρνιγκ!
Είμαστε μία εύθυμη παρέα που ήρθα-
με από την Αμερική να σας γνωρισω-
με. Ελπίζουμε να μη μετανοιώσετε που
μάς δεχθήκατε. Είμαστε, βέβαια, λίγο
ζιζάνια, αλλά έχουμε καλή καρδιά.
Βέβαια, μάς έχετε γνωρίσει από
τον Κινηματογράφο, αλλά σκεφθήκα-
με ότι ή στιγμιαία κινηματογρα-
φική γνωριμία, δεν είναι
άρκετη για να σας πονο-
κεφαλιάσει, όπως ή μόνιμη
έντυπη παρέα μας!
Ο πατέρας μας, ο κύριος
Γουώλτ Ντίσνεϋ,
μάς έφτειαζε έτσι που να
προκαλούμε, οι φτωχοί, ΓΕΛΙΟ και
ΧΑΡΑ σε σας τους ανθρώπους.
Μη νομίζετε, όμως, ότι και σεις δεν
μάς κάνετε πολλές φορές να γελάμε.
Ο κεύ
Ο Μίκυ Μάους
και ή παρέα του